

Ved den saaledes angivne Udstrækning af Sjøterritoret vil den allerstørste Del af Bælterne og Banene mellem de danske Der falde ind under dette Territorium. Dog vil der paa enkelte Steder, saaledes i den sydlige Del af Store Bælt, i Smaalandsøhavet mellem Sjælland og Lolland, være smaa Strækninger af Havet, der skjønt helt omgivne af dansk Sjøterritorium, som værende i større Afstand end $\frac{3}{4}$ Sømil fra nærmeste Kyst, ikke selv vilde komme til at høre dertil. Saavidt vi have kunnet bringe i Erfaring, tilegner imidlertid den danske Stat sig Højhedsret over disse Bænde i deres Helhed, ligesom saadan Højhedsret ogsaa respekteres af andre Stater; da derhos Statens formentlig maa kunne forbyde fremmede Fiskerifartøjer at begive sig gennem Sjøterritoret i den Hensigt at drive Fiskeri paa de ommeldte ubelukkede Strækninger, have vi ikke kunnet antage andet, end at det Statens Undersaatter i de danske Bænde forbeholdte Fiskeri ogsaa bør udvides dertil. Vi ere ligeledes gaaede ud fra, at Danmark har Højhedsret over Store Bælt i sin Helhed, uanset at der fra Nord af strækker sig en smal Strimmel Vand, der er udenfor en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra nogen af Bæltets Kyster, og idet vi iøvrigt henvise til vor trykte Protokol S. 27 og 36, skulle vi særlig lægge Bægt paa, at vor Opfattelse af dansk Sjøterritorium anerkjendes af tyske Sørerklærere. I Denhold hertil have vi foreslaaet Fastsættelsen af Sjøterritoret — forsaavidt Fiskeriloven angaar — saaledes som sket er i Paragrafen.

§ 2. Skjønt det, som ovenfor bemærket, er udtalt i de fgl. Reskripter af 12te Maj 1696 og 15de Dec. 1758, at Fremmedes Fiskeri ved de danske Kyster er ubeskyet og at det bør forhindres af Øvrigheden, og skjønt Kancellieirkul. af 1ste Maj og 4de Maj 1819 instruere Øvrighederne om at afvise de Fremmede, der komme til de danske Kyster for at fiske, med Betydning om, at de, hvis de oftere indfinde sig paa dansk Kyst i saadant ulovligt Foretagende, maa vente at blive anholdte til Strafs Lidelse efter Anordningerne, — findes der ikke i vor Lovgivning foreskrevet nogen Straf for dette Forhold, eftersom de i de islandiske Love af 13de Juni 1787 I § 4 og 12te Febr. 1872 § 1 givne Bestemmelser selvfølgelig ikke ere anvendelige her, og det er vel derfor ikke ganste uomtvisteligt, om Domstolene vilde anse Vedkommende med Straf, hvis Tilfældet bragtes for dem. Der synes saaledes at være Trang til en Straffebestemmelse for det omhandlede Forhold, og efter Lovforslagets § 69 vil Overtrædelse af sammes § 1 blive at anse med Bøder fra 10 til 400 Kroner. For at disse Bestemmelser skulle kunne faa praktisk Betydning, er det nødvendigt, at det tillades, at de fremmede Fiskere anholdes, jfr. ogsaa Kancellieirkulærerne af 1819, og at der søges Sikkerhed for, at de idømte Bøder blive erlagte. Hertil sigter Bestemmelsen i § 2, ved hvis Affattelse vi nærmest have set hen til Bestemmelsen i Lov om Behandlingen af Sager angaaende nogle Forsøelser mod Lovslovgivningen af 17de Maj 1873. Vi have ikke fundet, at der er tilstrækkelig Anledning til, som i Cirkul. af 4de Maj 1819, at foreskrive, at de fremmede Fiskere første Gang skulle afvises, og først naar de atter indfinde sig til Fiskeri paa Sjøterritoret anholdes og tiltales, og det saa meget mindre, som det jo staar Politidommeren aabent, naar Omstændighederne tale derfor, at lade den Paagældende slippe med en Advarsel (Lov 11te Febr. 1863 § 17 og Lov 4de Febr. 1871 § 14).

§ 3. Medens Forbudet mod Fiskeri af Fremmede paa dansk Sjøterritorium iøvrigt saa vidt muligt overalt overholdes af vore Myndigheder, er der i saa Henseende af Administrationen gjort en Indrømmelse lige overfor svenske Fiskere for enkelte af vore Kysters Vedkommende, ligesom lignende Indrømmelser faktisk fra Sverrigs Side gjøres danske Undersaatter.

I Anledning af en fra en Del bornholmske Fiskere fremkommen Besværing over, at svenske Fiskere, uagtet de vare blevne afviste af Øvrigheden, vedbleve at udsætte deres Garn og drive Fiskeri under Bornholms Kyst, begjærede Amtmanden over Bornholms Amt i Aaret 1851 Indenrigsministeriets Resolution for, hvorvidt det maatte kunne forbydes de svenske Fiskere at drive det omhandlede Fiskeri. Herpaa svarede Ministeriet — efter at have brevvexlet med Amtmændene over Frederiksborg og Kjøbenhavn's Amt, hvilke begge ansaa det for utilraadeligt at træffe Foranstaltninger i den omhandlede Retning, da man derved muligen vilde fremkalde retortiverende Forholdsregler fra den svenske Regjerings Side til Skade for de danske Fiskere, der drive deres Gaanderting i Sundet tildels lige under den skaanske Kyst, — ved Skrivelse af 20de Nov. 1851, at Ministeriet, efter hvad der var oplyst, maatte finde overvejende Betænkelighed ved at foretage Videre i en Sag, der forhaabentlig vilde ordne sig i Mindelighed (jfr. ogsaa Kancelliekr. af 15de Okt. 1833). I Følge heraf lægges der ikke af de danske Myndigheder svenske Undersaatter Hindringer i Vejen for at drive Fiskeri paa dansk Sjøterritorium ved Bornholms Kyst, og det Samme gælder for Øresunds Vedkommende, ligesom svenske Fiskere ogsaa — saavidt Udvalget veed — ubindrede øve deres Virksomhed ved Møens Kyst, og i de senere Aar endog i Store Bælt. Her, hvor Kysterne paa begge Sider ere danske, skjønnes imidlertid at være mindre Grund for en legal Indrømmelse (jfr. Udv. Protok. S. 27).